

Written by தமிழ்நாடு
Monday, 17 January 2011 21:22 -

ஊழல் ஊழல் ஊழல் ஊழல் ஊழல் ஊழல் ஊழல் ஊழல் ஊழல் ஊழல்
ஊழல் ஊழல் ஊழல் ஊழல் ஊழல் ஊழல் ஊழல் ஊழல் ஊழல் ஊழல்

ராஜீவ் தவான், பி.வி.ராவ், பிரசாந்த் பிஷ்ணப் போன்ற உச்சநீதிமன்ற வழக்குரைஞர்கள், முன்னாள் உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி சச்சார் போன்ற துறையை வல்லுநர்கள் மற்றும் சிவில் உரிமை அமைப்புகள் தான் இத்தீர்ப்பு குறித்து கீழ்க்கண்ட விமரிசனங்களதைத் தெரிவித்திருக்கின்றனர்:

“தந்தையைக் கொலை செய்து கிணற்று மகன், தந்தையின் சொத்தில் பங்கு கொண்டும் உரிமையை இழக்கிறான் என்பது சட்டம். இங்கே 1992 இல் மசூதியை இடித்த குண்டர்கள் கொண்டு இத்தீர்ப்பு அவர்கள் கட்டையைக் கொடுத்து திருக்கிறது”. “1949 இல் திருட்டுத்தனமாக இராமன் சிலையை உள்ளே வைத்ததை ஏற்றுக் கொள்ளும் நீதிமன்றம், மசூதியை அவர்களுக்கு வழங்கியதன் மூலம் அந்த திருட்டுத்தனத்தை அங்கீகரித்திருக்கிறது.” “ஒரு உரிமை மீல் வழக்கில், நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் சொத்தை வழங்க முடியாது. நம்பிக்கை என்பது பத்தனக்கு வழிபாட்டு உரிமையைத் தான் வழங்குகிறதேயன்றி, இடத்துக்கு சொந்தம் கொண்டாடும் உரிமையை அல்ல. ஆயின் பிறமதத்தினருக்கும் இதே உரிமை வழங்கப்படுமா?” “பாபர் காலத்தில் இந்து வழிபாட்டுத்தலம் இடிக் கப்பட்டு மசூதி கட்டப்பட்டதாக கூறும் இத்தீர்ப்பு, நம்கண்முன்னே நடந்த மசூதி இடிப்பு குறித்து மவுனம் சாதிப்பதன் மூலம் அந்த கிரிமினல் நடவடிகையை நியாயப்படுத்து தியிருக்கிறது.”

— இவையெல்லாம் தீர்ப்பின்மீ தான இவர்களது விமரிசனங்கள்.

இவ் விமரிசனங்களிலிருந்து நமக்கு சில களே விகள் எழுகின்றன. மதச்சார்பின்மைக் கோட்பாடு குறித்த இந்திய அரசியல் சட்டத்தின் பார்வையிலிருந்து வழிவி, இந்து மதவாதப் பார்வையிலிருந்து நீதிபதிகள் இத்தீர்ப்பை வழங்கியிருப்பதுதான் இந்த அநீதிக்கு அடிப்படையா, அல்லது மதச்சார்பின்மை குறித்த இந்திய அரசியல் சட்டத்தின் பார்வையே இந்த அநீதியான தீர்ப்புக்கு இடமளிக்கிறதா?

குறிப்பிட்ட இடத்தில் இராமன் பிறந்தான் என்ற நம்பிக்கையோ, அல்லது பிறந்தானா இல்லையா என்பது குறித்த ஆதாரங்கள், சாட்சியங்களோ ஒரு உரிமையியல் வழக்கின் எல்லைக் குள் வருகின்ற, நீதிமன்றம் தலையீட்டுத்தீர்ப்புக் கற்றதக்க பிரச்சினைகளா அல்லது இப்பிரச்சினையில் அலகாபாத் நீதிமன்றம் அத் துமீறி மக்கை நுழைத்திருக்கிறதா?

Written by தமிழ்ரங்கம்
Monday, 17 January 2011 21:22 -

1980களின் பிற்பகுதியில், ஷா பானு பிரச்சினையில் முஸ்லிம்களை தாஜா சயெவ்தாக ராஜீவ் காந்தி மீது பாரதிய ஜனதா குற்றம் சாட்டியவுடனே இந்து வாக் குகளைக் கவர்வதற்காக, பட்டியிரூந்த மசூதியின் கதவுகளைத் திறக்கும் சமூகசீயில் ஈடுபட்டது ராஜீவ் அரசு. 1986இல், எதிர் தரப்பான சன்னி வக்பு வாரியத்துக்கே தெரியாமல், யாரோ ஒரு பக்தர் பெயரில் மனு தாக்கல் செய்யவதென்று, ராமன் சிலையை வழிபட இந்து பக்தர்களால் அனுமதிக்கும் உத்தரவை ஒரு தலைப்படை சமாகப் பிறப்பித்தார், 'கரூங்கரூங்கை விழுந்து கும்பிட்ட' நீதிபதி பாண்டே.

இதனைத் தொடர்ந்து ராம ஜென்மபூமி பிரச்சினையை அரசியல் ரீதியில் அறவடை செய்வதற்கான இயக்கத்தை பாரதிய ஜனதா நாடெங்கும் கட்டத்தொடங்கியது. 1989இல் தரேதலுக்கு சில நாட்கள் முன்பு பாபர் மசூதி வளாகத்தில் ராமன் கோயில் கட்டுவதற்கான அபிசேகம் நாட்டும் பிசேக நடத்த சங்கபரிவாரத்தை அனுமதித்தது ராஜீவ் அரசு.

ஊர்ஜனம் ஊர்ஜனம் ஊர்ஜனம் ஊர்ஜனம்! ஊர்ஜனம் ஊர்ஜனம் ஊர்ஜனம்!!

ஆனால் வழக்கைப் பொறுத்தவரை, 'ராமன் பிறந்த இடம் என்ற அடிப்படையில் பாபர் மசூதி நிலத்தின் மீது உரிமை கோரும் மனு' எதுவும் 1989 வரையில் தாக்கல் செய்யப்படவில்லை. "வறும் உரிமையியல் வழக்கின் மலம் முஸ்லிம்களிடமிருந்து இந்த இடத்தை சட்ட ரீதியில் கைப்பற்ற முடியாது; இந்திய அரசியல் சட்டத்தின் பிரிவு 25 வழங்கும் மத நம்பிக்கைகளை உரிமையின் கீழ் இந்த வழக்கைக் கொண்டு வருவதன் மலம் தான் சட்டப்படியே இதனைக் கைப்பற்ற முடியும்" என்ற சட்ட சமம் அலகாபாத் உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி தவேகி நந்தன் அகர்வால் குமட்டும் அன்று புரிந்திருந்தது. நீதிபதி பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற உடனே, குழந்தை இராமனையே மனூதாரர் ஆக்கி, குழந்தை இராமனின் நெருங்கிய நண்பர், காப்பாளர் என்ற முறையில் 1989 இல் மறே கறிய வழக்கில் தன்னையும் இணைத்துக் கொண்டார் தவேகி நந்தன் அகர்வால். அடுத்த சில ஆண்டுகளில் தவேகி நந்தன் அகர்வால் இறந்து விடவே, அவருக்குப் பதிலாக 'ராமனின் நண்பனாக' திரிலோகநாத் பாண்டே என்பவர் வழக்கில் தன்னையே இணைத்துக் கொண்டார்.

தற்போது அலகாபாத் உயர்நீதிமன்றம் வழங்கியிருக்கும் இறுதித்தீர்ப்பு, பாபர் மசூதி வளாகத்தை மின்னாகப் பிரித்து மின்னும் மனூதாரர்களும் தரவணையும் என்று கறியிருக்கிறது எனினும், சன்னி வக்பு வாரியம், நிரமோகி அகாரா ஆகிய இருவரது மனூக்களும் உரிமையியல் வழக்கைக் குறிக்க கால வரம்பு (Limitation Period) கடந்து தாக்கல் செய்யப்பட்டவை என்று கறியுள்ள பிசேகி செய்ப்பட்டவரின் மசூதி அமனைதுள்ள இடத்தின் மீது உரிமை கோரும் ராமபிரானது மனு மட்டும்

ஊர்ஜனம் ஊர்ஜனம் ஊர்ஜனம் ஊர்ஜனம் ஊர்ஜனம் ஊர்ஜனம் ஊர்ஜனம் ஊர்ஜனம் ஊர்ஜனம் ஊர்ஜனம்

ஊர்ஜனம் ஊர்ஜனம் ஊர்ஜனம் ஊர்ஜனம் ஊர்ஜனம் ஊர்ஜனம் ஊர்ஜனம் ஊர்ஜனம் ஊர்ஜனம் ஊர்ஜனம் ?
ஊர்ஜனம் ஊர்ஜனம் ஊர்ஜனம் ஊர்ஜனம் ஊர்ஜனம் ஊர்ஜனம் ஊர்ஜனம் ஊர்ஜனம் ஊர்ஜனம் ஊர்ஜனம் ?

எதார்த்தமாக சிந்திக்கும் எந்த ஒரு மனிதனுக்கும் எழக்கூடிய நியாயமான களேவி இது. எல்லாக் குடிமக்களுக்கும் சமமான மத உரிமை இருப்பதாக நாம் கருதிக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் நமது அரசியல் சட்டம் அவ்வாறு கூறவில்லை. மதம் எனப்பது ஒரு தனிமனிதனின் நம்பிக்கை சார்ந்த விஷயம் மட்டுமே என்று வரையறுக்கப்படும் இடத்தில் தான் இந்த உரிமை சமமானதாக இருக்க முடியும். நமது அரசியல் சட்டம் மதநிறுவனங்களின் உரிமையையும் அங்கீகரிப்பதால், தனிநபரின் மத உரிமை எனப்பது நிறுவனத்தின் உரிமைக்கு உட்பட்டதாகிறது.

மத உரிமைகளைப் பொறுத்தவரை “ஒவ்வொருவருக்கும் அவ்வவர் மதக் கோட்பாட்டுக்கு ஏற்ப” என்றுதான் அரசியல் சட்டத்தின் பிரிவு 25 கூறுகிறது. இந்த அடிப்படையில் தான் இந்து மதத்தில் பார்ப்பனரல்லாதாரும், பண்களும் அரசாங்க மூடியாமல் தடுக்கும் ஆகமவிதிகளும், இசுலாமிய ஆண்களுக்கு நிகரான உரிமைகளைப் பண்களுக்கு மறுக்கும் ஷரியத் சட்டமும் சட்டப்பிரிவு 25 இனால் நியாயப்படுத்தப்படுகின்றன.

ஒரு மதத்தின் உறுப்பினர்களுக்கும் ஏற்றத்தாழ்வை அனுமதிக்கும் இந்த சட்டப்பிரிவுதான், இருவறே மதத்தினருக்கு இடையிலான உரிமையிலும் ஏற்றத்தாழ்வைக் கொண்டுவருகிறது. இந்திய விமானப்படையில் பணியாற்றும் சீக்கியர்கள் தாடிவதைத்துக் கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பதைப்போல, தன்னையும் அனுமதிக்க வேண்டும் என்ற ஒரு முஸ்லிம் விமானப்படை அதிகாரி தொடர்த்த வழக்கை நிராகரித்த உச்சநீதிமன்றம், ஒரு சீக்கியர் தாடிவதைத்துக் கொள்வது சீக்கிய மதக் கோட்பாடுகளின் படி அத்தியாவசியமானது என்றும், ஆனால், ஒரு முஸ்லீம்க்கு தாடி அத்தியாவசியம் என்று இசுலாமிய மதக் கோட்பாடுகள் கூறவில்லை என்றும் தீர்ப்பளித்தது உச்சநீதிமன்றம்.

‘கோயில்’ எனப்பது தய்வத்தின் இருப்பிடம், கூறிப்பட்ட இடம் இராமன் பிறந்த இடம்’ என்ற நம்பிக்கைகள் இந்து சமயத்தின் புனிதமான, புராணமான, அத்தியாவசியமான நம்பிக்கைகள் என்று அங்கீகரிக்கும் அலகாபாத் தீர்ப்பு, “இசுலாமியக்

Written by தமிழ்ரங்கம்
Monday, 17 January 2011 21:22 -

கோட்பாடுகளின் படியே மசுதி என்பது புனிதமானதோ, இறைவனின் இருப்பிடமோ இல்லை” என்றும் விளக்கம் கற்றுக்கொடுக்கிறது. ‘தொழுகை நடத்துவதற்கான ஒரு இடம்’ என்பதற்கு மலே மசுதிக் கு மதம் சார்ந்த புனிதத்தன்மை எதுவும் கிடையாது என்று ஏற்கெனவே உச்சநீதிமன்றமும் (இஸ்மாயில் பரீக்கி வழக்கு) இது குறித்து தீர்ப்பளித்துள்ளது.

இன்னும் ஒரு படிமலேயே போய், இசுலாமியக் கோட்பாடுகளின் படியே ஒரு மசுதிக் குரிய இலக்கணங்கள் பாபர் மசுதிக் கு இல்லை என்பதை தனது தீர்ப்பில் விளக்குகிறார் நீதிபதி சர்மா. தனிநபரின் நம்பிக்கை, வழிபாட்டு உரிமை ஆகியவற்றைப் பின்னாக்குத் தள்ளிவிட்டு, மதக் கோட்பாடுகளை முன்னிறுத்தும் இந்த அணுகுமுறைதான் அரசியல் சட்டப்பிரிவு 25 இன் சாரமாகவும் இருக்கிறது.

1949 இல் திருட்டத்தனமாக ராமன் சிலை வகைக்கப்பட்டதா இல்லையா? 1992 இல் பாபர் மசுதி இடிக் கப்பட்டதா இல்லையா? இவ்வகை குறித்து தீர்ப்பு என்ன கற்றுக்கொடுக்கிறது?

திருட்டத்தனமாக சிலை வகைக்கப்பட்டதன் மூன்று நீதிபதிகளும் ஏற்கின்றனர். ஆனால் அது பற்றி தீர்ப்பு கருத்து எதுவும் கற்றுவில்லை. ஒரு வளை சிலை வகைக்கப்பட்ட பிராவிடாலும், இராமஜென் மபிமி என்ற அடிப்படையில், அந்த இடமே கடவுள்தான் என்பதே பெரும்பான்மை நீதிபதிகளின் கருத்து. மசுதிக் குள் சிலை வகைக்கப்பட்டதன் காரணமாக, சிலை வணக்கத்தன்மையாகும் முஸ்லிம்கள் அங்கே தொழுகை நடத்தவில்லை. அதே நேரத்தில் அங்கே பிச்சைநடத்த நீதிமன்றம் அனுமதித்திருக்கிறது. தொழுகை நடத்தவில்லை என்பதை, முஸ்லிம்களது அனுபவத்தில் மசுதி இல்லை என்பதற்கான சான்றாக நீதிமன்றம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

1992 மசுதி இடிப்பைப் பற்றி இத்தீர்ப்பு எதுவுமே கற்றுவில்லை. மசுதி என்பது முஸ்லிம் மதத்தையே பொருத்தவரை புனிதமான இடம் என்று கருதப்படுவதில்லை என்பதால், பாபர் மசுதி இடிப்பு என்பதை ஒரு வழிபாட்டுத் தலத்தை இடித்ததாக சித்திரிக்க முடியாது என்றும், சட்டவிரோதமாக ஏதோ ஒருகட்டிடம் இடிக் கப்பட்டது என்பதற்கு மலே பிசம்பர் 6ஆம் தேதி நிகழவில்லை என்ற முக்கியத்துவமும் இல்லை என்றும், இஸ்மாயில் பரீக்கி வழக்கில் உச்சநீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பைக் காட்டி சூப்பிரமணியசாமி கருத்து கற்றுயிருப்பது இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது. அலகாபாத் தீர்ப்பும் இந்த கண்ணோட்டத்தையே பிரதிபலிக்கிறது.

1949 சிலை வகைப்பும், 1992 மசுதி இடிப்பும் குற்றச்செயல்கள். குற்றத்தில் பிறந்தது எப்படி கோயில் ஆக முடியும், புனிதமானதாக முடியும்?

Written by தமிழ்ரங்கம்
Monday, 17 January 2011 21:22 -

சட்டப்படி குற்றம் என்று வரையறுக்கப்பட்டதுள்ள பல நடவடிக்கைகள், மதரீதியில் புனிதமாகக் கப்பட்டிருக்கின்றன. அவை மத உரிமைகளாகவும் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பாலிய விவாகம் என்பது சட்டப்படி குற்றம். ஆனால் பாலிய விவாகம் நடந்து முடிந்து விட்டால், அதனை நடத்தி வைத்தவர்களைத் தண்டிக்க முடியாமலே அன்றி, அந்தத் திருமணம் செல்லாது என்று ஆகிவிடாது. இதுதான் சட்டத்தின் நிலை. அதே போல, மசூதியை இடித்ததும், திருட்டுத் தனமாக சிலையை வைத்ததும் குற்ற நடவடிக்கைகளே என்றபோதிலும், அவ்வாறு வைக்கப்பட்ட சிலை புனிதமற்றது ஆகிவிடுவதில்லை. பக்தர்களும் வழிபாட்டு உரிமையை இழந்து விடுவதில்லை. சட்டவிரோதமானவை என்னும், சட்டப்பிரிவு 25 வழங்கும் மத நம்பிக்கைகளை உரிமையால் இந்த குற்றங்கள் புனிதப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

தொகுத்துக் கறினால்,

1992 மசூதி இடிப்பு என்பது இந்து பாசிஸ்டுகள் நிகழ்த்திய ஒரு கிரிமினல் நடவடிக்கை. தற்போதைய தீர்ப்பு அந்த மசூதி இடிப்பை சட்டரீதியாக நியாயப்படுத்துகிறது. ஒருவனே 1992இல் மசூதி இடிக் கப்பட்டிராவிட்டால், தற்போதைய தீர்ப்பை அமல்படுத்துவதற்காக மசூதியை இடிக் கச்சொல்லி அலகாபாத் உயர் நீதிமன்றம் உத்திரவிட்டிருக்குமா என்று கட்ட தீர்ப்பை விமரிசிக்கும் சிலர் களே விழிப்பியிருக்கின்றனர்.

அரசியல் சட்டப்பிரிவு 25 இந்து பாசிஸ்டுகளின் கருத்தை அரசியல் ரீதியாக வழிமொழிகிறது. 1949இல் திருட்டு சிலைக்கு வழிபாட்டு நடத்த அனுமதித்தது முதல், 1992 பிசம்பர் 6 அன்று பஜனை பாட உச்சநீதிமன்றம் அளித்த அனுமதி வரையில் அனாதையும் சட்டப்பிரிவு 25ந் தால்தான் நியாயப்படுத்தப்படுகின்றன.

வறோ வார்த்தைகளில் சொல்வதாயின், இந்து பாசிஸ்டுகள் கடப்பாரை ஏந்தும் உரிமையை வழிபாட்டுரிமை என்ற பெயரில் உத்திரவாதப்படுத்தியது சட்டப்பிரிவு 25. தற்போது மசூதி இடிப்பை நியாயப்படுத்தியிருப்பதும் சட்டப்பிரிவு 25 தான். இவ்வை இரண்டுக்கும் இடையிலான இடவெளியில் நிகழ்ந்த சம்பவம் தான் மசூதி இடிப்பு.

எனவே, இனி ஒரு மசூதி இடிப்பு நடப்பெறாமல் தடுக்க வேண்டுமானால், மசூதி இடிப்பின் குற்றவாளிகளைத் தண்டிக்க வேண்டுமானால், அலகாபாத் தீர்ப்பை முறியடிக்க வேண்டுமானால், பார்ப்பனியத்தையும், பார்ப்பன பாசிசத்தையும், எல்லா வகையான மதப்பிற்போகுகளையும் பாதுகாத்து நிற்கும் அரசியல் சட்டத்தின் பிரிவு

